

Underbilag b til Bilag 9.

Retsplejeudvalget.

Adr. Højesteret, Christiansborg.

København, den 31. Oktober 1931.

Til Justitsministeriet.

I Skrivelse af 27. April 1931 har Justitsministeriet begæret en Udtalelse fra Retsplejeudvalget om det i Folketingets Udvalgs Betænkning under Nr. 81 stillede Ændringsforslag med tilhørende Underændringsforslag Nr. 81 a.

I denne Anledning skal Retsplejeudvalget tillade sig at bemærke følgende:

Naar det til Begrundelse af Ændringsforslaget, jfr. Folketingets Forhandlinger, Rigsdagstidende 1930—31 Sp. 6707—08, af Ordføreren er bemærket, „at Ændringsforslaget kunde yde nogen Garanti imod, at en alt for letsindig eller alt for slet Procedure sniger sig ind for de overordnede Retter“, hviler dette formentlig paa en Misforstaaelse. Mulktning efter §§ 324 og 325 vedrører slet ikke Proceduren, men kun Tilfælde, hvor der uden rimelig Grund er anlagt Sag eller rejst Anke eller brugt opdigtede Udsættelsesgrunde o. lign., og har derfor intet at gøre med daarlig Procedure. Overfør denne kan der ikke idømmes Mulkt. Vil man derfor, som Folketingsudvalget, udvide Adgangen til at procedere for de overordnede Instanser, har man ikke i den foreslaaede Ændring nogen som helst Garanti mod slet Procedure.

Tilbage bliver Spørgsmaalet, om Ændringsforslaget yder en rimelig eller fornøftig Garanti mod unødigt Anke. Ved Overvejelse heraf maa det ikke overses, at Mulktbestemmelserne ikke hidtil har vist sig i Praksis at have nogen reel Betydning. Det er i meget faa Tilfælde, at en Sagfører idømmes en saadan Mulkt, bl. a. fordi det er meget vanskeligt at statuere, at det netop er Sagføreren, der bærer Ansvaret for, at Anken er rejst uden rimelig Grund. Oftest vil Ansvaret hvile paa Parten, og Domstolen maa i saa Henseende være meget forsigtig i sin Afgørelse, hvad Praksis altid har været.*)

Men dertil kommer, at efter Ændringsforslaget vil Betænelighederne ved at idømme en Mulkt, der kan have en saa afgørende Betydning for Sagføreren Virksomhed, i høj Grad vokse, saaledes at det praktisk set sikkert næsten aldrig vil forekomme.

En Bestemmelse som den foreslaaede vil efter Retsplejeudvalgets Mening endvidere stride mod den Selvstændighed, Sagførernes Virksomhed kræver i Relation til Domstolene. Der maa ikke lægges et saadant Baand paa Sagførernes Frihed, hvorved de kan risikere at miste deres Procedureret, hvis de jagerer forkert. I saa Henseende kan man henvise til Sagførerraadets Bemærkninger i dets Skrivelse af 20. Marts 1931 (Bilag 7 til Folketingsudvalgets Betænkning).

C. Bærentsen.

*) Efter en foretagen Gennemgang af U. f. R. for Tiden efter Retsplejelovens Ikrafttræden har det vist sig, at der kun findes refereret 2 Tilfælde (1924 pag. 425 og 1928 pag. 47, begge Højesteretsdomme), i hvilke Mulkt for unødigt Trætte er paalagt Sagføreren.